

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Toucher, August.

Titel | Title:

Blade af Djævlens Dagbog.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : trykt hos J. Henriksen, 1872

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

A. Touche

Had of

Yankee Payboy

1872

37-291

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022885694

Blade

af

Djævlens Dagbog.

af

August Toucher.

København.

Trykt hos J. Henriksen, Ravnshøj. 21.

1872.

Attest fra Satan:

Gaaende ud fra, at „hver Djævel regerer til sin Tid,“ indser jeg nok, at ogsaa det Djævelik kan komme, da jeg bliver detroniseret fra at være Fyrste i de varme Lande til en ganske almindelig Djævel, om just ikke til „en stakfels Djævel“, som man i Almindelighed kalder de jordiske Fyrster, naar en saadan Skæbne rammer dem.

Hvor mange skændige Beskyldninger vil jeg da ikke blive udsat for? — De vil raabe i Helvede, at jeg har svigtet Sagen, at jeg har stjaalet af Kassen — som der rigtignok Intet er i — og mange andre Slags Snyderier. De vil maasse endogsaa raabe paa, at jeg har været en Despot, fordi jeg altid opfyldte min Pligt og holdt dem til Jlden.

Og hvorledes skal jeg saa kunne bevise min Uskyldighed?

Det er et Spørgsmaal, som jeg ofte har grundet over; løse det selv, kunde jeg ikke, og give det i Hænderne paa en Komite, det var jo det samme som at slaa det ihjel.

Da var det, at Borger Toucher en Dag ansøgte mig om Tilladelse til at udgive Blade af min Dagbog, Blade som han vilde rive ud i Flæng og Spræng.

Naa, hvorfor skulde jeg nægte ham det? Gennem min Dagbog vilde Folk netop lære mit rette Jeg at kende, og — i Modsetning til Carl Ploug — jeg tror at kunne staa mig derved. Tanken om at blive vippet af Pinden stod atter for mig; jeg saa hen til C. B. Nimestad, den engang saa mægtige Arbejderkonge, hvad er han nu? En Skabning, der i det Højeste kan anvendes til Stativ udenfor en Øltunnel, naar han engang forstener af Rædsel over Socialismen; jeg tænkte paa Erik Bøgh, den engang vittige Bispedigter, som nu saalænge havde stræbt efter at blive snusfornuftig, at han er blevet et gammelt Brøvlhoved. Nej, skulde det saaledes gaa tilbage for mig, saa vilde jeg dog have, at der skulde

foreligge Beviser for, at jeg engang havde været en Mand, som fortjente Agtelse.

Borger Toucher stod ogsaa nærmest til min Velvilje. Saasnart han indtraadte i „Internationale“, kom alle hans private Venner og ønskede ham inderst i Hjelvede. Jeg lovede ogsaa at tage imod ham, saafremt jeg havde Plads; men jeg er i de sidste Aar bleven saa belemret med Storborgere, at jeg forlængst har maattet hænge den røde Lygte ud. Da han derefter havde skrevet „Socialisternes Religion“, fik jeg Besøg af hele Præsteskabet, Folk, som jeg virkelig skylder megen Taknemmelighed, og som ønskede ham inderst i Hjelvede; og da han saa endelig fremkom med Forslaget om at danne „de Unges Sektion“, saa kom endogsaa min specielle Ven og Medarbejder, og bad, om Fanden nu ikke snart kunde tage ham.

Da jeg saaledes maa betragte ham som en Mand, jeg kan stole paa at saa Kløer i, saa er det mig herved en Fornøjelse at bevilge ham hans Ansøgning.

Med broderligt Haandslag og Hilsen.

Fyrst Satan.

Helvede, den 15de Juni 1872.

Det er dog min Salighed en Skam, saa jeg bliver behandlet hernede. Jeg gør Alt, hvad der staar i min Magt for at tilfredsstille de stakkels Djæвле, og nu kommer det utaknemmelige Raat og siger, at de havde det meget bedre, da de levede paa Jorden.

Jo, jeg skal love for det, dengang havde de det rart! — Nej, Knuden er den, at de ikke længere kan huske, hvorledes de blev behandlet. Jeg kender, hvorledes de Fattige lever og bliver behandlet paa Jorden, ti det er netop en Følge af Samfundsforholdene deroppe, at der er saa mange Djæвле i Helvede. Naar Menneskene kun rigtig kunde saa Djnene op for, hvorledes de lever der, og hvorledes de lever her, saa vilde de deroppe bestandig gaa og glæde sig til at komme herved.

Det er virkelig ingen Overdrivelse. Betænk blot, naar et Menneske paa Jorden skal ud at spadserere, saa maa han være pyntet. Er han ikke pyntet, saa kommer han til at lide mere ved sine fære Medmenneskers Sjifane, end der nogensinde kunde være Tanke om i Helvede.

Lad et Menneske f. Eks. gaa i Tivoli en

Festaften, — og Festaften er det jo hver Aften, for saa faar Aktie-Selskabet Nigsorter i Stedet for Marker — hvad hjælper det ham saa, om han møder med et godt Hoved, som er fyldt med lys og sunde Ideer, det er der Jngen, som bryder sig om. Møder han derimod med en fin Hat, der glinser som en nybørstet Kaffelovn, saa faar han en Hilsen af Kammerraad A., og Frøken B. smiler til ham; Begge finder ham elskværdig, uden at tage Hentydning til Hovedet, medens de derimod vilde finde ham affkyelig, hvis han mødte med en fittet Kasket.

Et Menneske kan gaa igennem Verden med aldeles ikæde Forestillinger om hvad der er Ret og Godt, der er alle Tider Nok, som vil følge ham; men møder han med skæde Støvlehæle, saa vil Jngen gaa ved Siden af ham.

Hvad hjælper det, om det kærligste Hjerte banker i hans ædle Bryst, det skaffer ham hverken Udgang til Hoffet eller Anseelse i Selskabslivet; med lad Mæven blive pyntet med en kostbar Vest, læg et Guld-Cylinderur paa det kærlige Hjerte, straks bøjer man sig for ham, selv om han slet ikke har noget kærtligt Hjerte. Men saa det ædle Bryst? Bagatel!

en smuk Mansjettkjorte med dybe Indlæg kan akkurat gøre det samme, og det er tilmed Noget, som Enhver forstaar at vurdere.

Hvad bryder man sig oppe paa Jorden om en trofast Haand? Ikke synderligt; men franske Handsker derimod, af dem købes der i massevis til syv Mark Parret.

Nej, kom saa heller ned i Helvede, der finder man intet Spor af dette Manufaktur-Aristokrati. Den skinbarlige Satan er ligesaa nøgen som alle de andre stakkels Djædle. I gamle Dage gif vi ganske vist med Horn i Panden, Haar over hele Kroppen og lang Hale, men det viste sig snart, at der hang formeget ved af det jordiske Hovmod. Den ene Djævel var hovmodig af sine store Horn, den anden af sine krøllede Haar, og den tredje af sin lange Hale. Men en smuk Dag lod jeg Hornene save af dem, de blev barberede over hele Kroppen, og Halen blev klippet af. De eneste Djædle, som fik Lov til at beholde Hale, var vore Opvartere ved Forlystelsesanstalterne. Dem griber vi i Halen, naar de render forbi Lysthusene, holder dem fast medens vi forlanger Barerne, og det har vist sig at være en Opfindelse, som Jordens Beboere

vilde finde sig lykkelige ved, hvis den blev indført i Tivoli og paa Sommerlyst.

Ligesom mine Djævole ikke har Noget at beklage sig over med Hensyn til Klædedragten, saaledes gaar det ogsaa i alle andre Retninger

Paa Jorden maa den Fattige i de strenge Vintre fryse, saa det knager i ham, her lider de derimod aldrig Mangel paa Varme. Sig ikke, at de Fattige deroppe kan gaa til Varmestuerne, ti det er ingen Behagelighed at skulle taale Grovheder af den første den bedste fordrufne Dyrskmand. Kom heller ikke og fortæl mig, at de Fattige kan søge Brænde-hjælp hos Hjælpsforeningen, ti vi ved godt Allesammen, at naar man indgiver Ansøgning til den i Januar, saa bliver den aldrig bevilget før i April. Nej, jeg giver mine Folk, hvad de skal have, og gør i ethvert Tilfælde ikke Nar ad dem.

Her maa Djævlene naturligtvis arbejde, da her er Mange, for hvem det netop derved først bliver til et Helvede; men man har dog aldrig havt Eksempel paa, at nogen Djævel er død af Overanstængelse. De faar Ingen-ting at leve af, det er ganske vist, men de behøver heller ingen Ting, altsaa er en Ar-

bejder i Helvede aldrig udsat for at sulte. Men hvorledes har derimod Menneskene det? De maa arbejde sig frumme og skæve, blot for at leve, og saa faar de ovenikøbet en Løn, som er saa ringe, at de ikke kan leve deraf, og altsaa sulter, ja undertiden endogsaa ser, at Kone og Børn lider samme Skæbne. Det er dog Djævlene fritaget for, saasom de alle er Ungkarle.

Og nu Smaafornøjelser, det er Noget som jeg aldrig nægter dem. Forleden Dag, f. Eks., kom de og bad mig om, at de maatte trække ud med en rød Fane. — „Ja, naturligvis,“ svarede jeg, „tror i Dumrianer, jeg er saadan en Idiot, at jeg vil indblande mig i, hvad Kulør I har Lyst til at give Jeres Fane? Nejs I ad Helvede til!“

Se, det var dog en human og ordentlig Opførsel. Det viser dog, at jeg ikke indblandeder mig i Ting, som ikke kommer mig ved, og at jeg ikke gør mig Umage for at fortrædige Folk.

Ja, jeg tror nok, at jeg tør sige, at Djævlene i Helvede har det en hel Del bedre end Menneskene paa Jorden, og at Københavnerne nok kunde have Grund til at ønske

fig mig til Politidirektør i Stedet for Borger
Crone.

Helvede, den 28de Juni 1872.

Se saa, nu har jeg da igen faaet et Liv
fuldt af Ergrelser idag. Det har været mig
en komplet Tycho-Brabes Dag. Der gaar
jeg nu i Morges nede ved Ugangen og ryger
min Morgenpibe, da jeg pludselig hører et
Helveedes Brøl uden for Porten.

Jeg vidste nu nok, at min Portner var
en grov Karl, for han har ogsaa været Port-
ner paa Jorden, og der er Portnerne jo i
Almindelighed nogle rigtige Bulbidere. —
„Hør,“ siger jeg til en Djævel, „gaa ud og
hør hvad der er paa Jærde; men ingen Bru-
talitet eller Tølperagtighed!“ — „Jeg er
hverken brutal eller tølperagtig,“ svarer denne
næsvise Djævel. „De glemmer bestemt, at
jeg har været Politiasistent?“ — „Næ, det
er netop det, jeg husker paa,“ svarede jeg.
„Kan Du huske, at Du paa Jorden bestandig
blev betragtet som en rigtig Stud?“

Uglen luskede af og kom lidt efter til-
bage med en Sjæl, der gjorde Spetakler og
erklærede, at han slet ikke havde fortjent at

komme i Helvede. Medens han levede paa Jorden var han bleven betragtet som en loyal Borger. Han havde betalt 5 Rd. om Aaret i Præsteskatt og var desuden Kammerraad og Ridder af Dannebrogen.

„Det er virkelig meget daarlige Beviser for Din Uskyldighed, at Du der leverer. Men ryk ud med Sproget; hvorfor vilde Peter ikke lade Dig slippe ind i Himlen? Han plejer dog ikke at tage det saa nøje i den senere Tid, for saa kom jo aldrig Noget ind.“

„Det er heller ikke andet end Sjikane,“ forsikrede Sjælen, „det er kun fordi St. Peter ikke er Kammerraad. Den Gamle er naturligvis gnaven over, at han skal gaa i sin sædvanlige Svejtserkavaj og ligne Prinsesse Carolines Dørvogter; kunde han saa en Gallauniform som min, saa var der bestemt ingen Ting i Vejen.“

„Men Peter skriver her, at Du har opført Dig som en Slyngel.“

„Jeg forsikrer Dem, kære Djævel, jeg har levet aldeles som Samfundet fordrede det.“

„Ja, det kommer sku ud paa Et,“ svarede jeg. „Har Du maaske ikke mishandlet Din Kone?“

„Ikke mere end Samfundsforholdene gav

mig Ret til. Jeg tog hende ikke fordi jeg elskede hende, men fordi hun havde Penge; og det fandt alle Mennesker var meget fornuftig. Jeg solgede hendes Penge op, ganske vist, men det havde jeg Ret til; ti paa Jorden har den gifte Kvinde ingen Myndighed over Familiens Ejendom. Jeg havde en Frille i hveranden Gade, men det fandt Folk meget tilgiveligt. At hun døde af Sorg, det maa blive hendes Sag. Samfundet har intet at bebrejde mig, vi var knyttet til hinanden ved et kirkeligt Ægteskab; at jeg var en Hjerteknuser af første Klasse, det har ingen Ting at sige."

"Hjerteknuser," torduede jeg. "Ja, saa skal Du min Salighed blive Kofeknuser i Helvede. Tror Du, at alle Eders forrykte Samfundsforhold giver Dig Ret til at spille Galøj med Lyd og Moral."

Dermed furede jeg ham. Jeg var mageløs oprørt i mit Sind; ti dels er det sørgeligt at høre, hvor lidt Netsjærdighed der er i Verden, og dernæst er det ærgerligt, at jeg skal være nødsaget til at tage imod alle disse moralskfordærvede Personer, saasnart de glemmer at trække Vejret.

Neppe var den Historie forbi, før en af

mine højtbetroede Embedsmænd kom trækkende ind med en Han- og en Hundjævel. Det var en Mand og en Kone, et Ægtepar fra den forrige Verden, der var kommet op at slaas.

„Kan I dog for Fanden ikke holde Fred!“ raabte jeg.

„Næ,“ svarede Konen. „Der maa Deres Majestæt rigtignok undskylde os; vi sloges og skændtes saalænge vi levede paa Jorden, og hvis vi ikke kan blive ved med det i Helvede, — maa vi saa ikke saa Udgangsbillet.“

„Ja, jeg har saamænd al god Grund til at klage,“ sukede Manden.

„Næ, Du har ikke,“ vrælede Konen. „Jeg skrev i „Adresseavisen“: at min inderlig elskede Mand, efter et langt og lykkeligt Samliv med mig, er afgaaet ved Døden; — „var det ikke alt det han kunde forlange?“

„Der stod ikke et Mul om „flittige og stræbsomme“; der stod ikke engang at Du bad Gud om at give Dig Styrke til at bære din tunge Sorg.“

„Næ, ved Du hvad, saadan en Portion Løgn tror jeg virkelig ikke at de havde optaget i „Adresseavisen“; saa havde jeg været nødsaget til at bekendtgøre din Død i „Folkets Avis“ eller „Dagstelegrafen“.

„Og saa, fikken Begravelse, jeg fik.“

„Hør, kom ikke og klag over den Begravelse,“ raabte Konen. Du var saa nydelig pynnet, at jeg virkelig rigtig glædede mig, da jeg saa Dig ligge i Kisten. Jeg gav fem Skilling for at lade Dig barbere og otte Skilling for at lade Dig klippe; fire Skilling til Pomade og seks Skilling for at saa dine hvide Handsker vasket. Kisten var der heller ingen Ting at klage over; der var Fod paa, og paa den ene Side var der et Enlehoved og paa den anden Side to Hænder, for ikke at tale om en hel Mængde af de sorte Snurremejer.“

„Og fikke'n Ligvogn!“

„Hør, ved Du hvad min Ven, det var Tidalersvognen, og saa havde jeg gjort alt Muligt for at mine Bekendte ikke kunde forsvare andet end at forcere Kranse; man kunde ikke se den nydelige Kiste for alle de dejlige Kranse. Præsten talte i stive tre Kvarter for 20 Rd., og selv græd jeg i Kirken, saa Folk kunde høre det henne ved Døren. Mere kunde Du virkelig ikke forlange, især naar Du betænker, at jeg slet ikke mente Noget med det.“

„Tamen nu Graven,“ brummede Manden.

„Der kommer Du og lægger en Hund derud; var det noget passende Minde om mig. Og saa Stenen med Sommerfuglen, Du, som altid har skjældt mig ud for en klosset Ko, Du lader mig tegne af som en Sommerfugl!“ ... Det var da ogsaa blot for at gøre Nar af mig!”

„O! det utafnemmelige Skarn,” begyndte Konen at græde. „O! sikke't Helvede man dog ogsaa er kommet til at leve i.”

„Maa jeg bede Dem om, ikke at rakte ned paa min Lejlighed,” sagde jeg. „Er De saa utilfreds herved“, saa kan vi indgive Ansøgning om, at De maa vende tilbage til Jorden med Deres Mand.”

„Nej, misforstaa mig ikke,” sukkede Konen. „Jeg mente, at det var et Helvede at være gift. Nej, jeg er saameend meget tilfreds for Nesten. Hervede har jeg nydt de lykkeligste Dage i hele min Egtestand.”

„Ja, mig gaar det ligesaadan,” sagde Manden og saa inderlig fornøjet ud.

Atter og atter kommer jeg tilbage til det Samme: „Der er slet ikke saa ilde i Helvede, — naar man har prøvet at leve paa Jorden,“!

